

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Athene blandt Konsterne

Citation: Ingemann, B. S.: "Athene blandt Konsterne", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54514/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Athene blandt Kunstene.

Athene stod i Melpomenes Hal,
 Og saae med Frød fra Graven Geister stige,
 Opmanede af underfulde Skjald,
 Og virkelig røre sig i Konstens Rige,
 Og Hønnere, end de paa Jorden gik,
 Henover Idealist Jord de svæved,
 Og stoltere var Heitens Blik,
 Og henero Cothurnen Kampen høved.
 Men al! som Gjenfærd svandt de hen
 De store Mander fra de sunde Dage,
 Og mindes hentes Kunstneren,
 Kun tomme Navn der af ham blev tilbage.
 Da soulmed i Gudindens Darm
 Et Demodokos: "o! Kunst, maas du alene

Blandt dine Søstre, hæneløs og arm,
 Med Himlen stræbe uden Dantoniens?
 Hoi er dit Værk et høfelig Spil,
 Et Bockstifters Blik af det Gudenmelige?
 Al! forbifarende du kun os vise vil,
 Al! du er størst blandt det Forjængelige."

For Scenen rulle Dødtet ned,
 Hun vandred bort den grandfænde Gudinde,
 Og tænkte: hvor er Kraftens Coighed,
 Naar et den lever i sit Seiersminde?
 Da saae hun under fattigt Skur
 En Maler staae med Penselen i Haanden,
 Afbildende den evige Natur,
 Hvor herligst Skjønhed slutted sig en Vanden,
 Og hvad der i det fjerne Old
 Paa Jorden Stort og Ypperligt sig høved,
 Hvad Alfos Griffel rised dybt, men kald,
 Ved Kunstens varme Trykshaand opleved;
 "O! du — udbrød Gudinden glad —
 Du skal forevige det Sundue og det Døde,

Dg der hvor Skalden kun en Grausang quod,
Skal Døet evig Sjæl og Ejsenhed møde."

Men see! et gammelt Malerie
Paa Væggen hang, af Tid og Røg udblettet,
End vidnede de store Træk deri
Den Mesterhaanden, som man nuis gjetted;
Da mørknedes Gudindens Blik:
"Har ogsaa her Forgængelighed hjemme?
Hvormangent herligt Værk forgik?
Det Herligste skal Støvet engang gjenme.
See! Glemselsormen overalt maa boe,
See! Tidens Haand opløser alt det Bunde,
O! Konjiner hvor kan du saa tro,
Saa rolig de afbilde det Forsvundne?
Dit Billede og forsvinde maa,
Af Dagen skal de skønne Farver falde,
Til sidst kun Duvrids skal tilbagestaae;
Men hvo skal det Dorstyggede gjenkalde?"

Vemodig Tænkerinden freer
Ind i en Billedhuggers Nalig,

Hvor Konjinen aanded hævre Lys i Steen,
Dg skabte Guder selv, med Guderne fortrolig:
"Dit Værk, o! Konjiner, kan bestaae,
Du virker dog for Evigheben!"
— Men see! en kunstet Marmorquod der laae,
Dg vidned om Forgængeligheden.

Da rullede en Taare bred
Paa Gudebilledet, og fukkende Athene
Sig satte paa Stuenes ned,
Dg stirred længe paa de kunstet Stene:
"Hvad er det vel jeg søger for?
Kan det tilintetgjøres, som er blevet?
Er Kraften evig ei, hvor den er stor?
Dg kan vel Nanden dde, hvor den har levet?
Lad Formen kun forsvinde og forgaae!
Ideen er jo ei til Formen bunden:
Hvin maa usynlig selv bestaae,
Dg hvor den var, her er den ei forsvunden.
Guddommeligt den evig søvner om,
Hvor engang den guddommeligt sig rørte;
Dens Tid var ei forgængelig og tom,

Forbi dens Bærf til denne Verden herte,
Lad det end smuldre i sin Grav!
Af Graven selv skal heilig sigge
Den Genius, som engang Liv det gav,
Dg virke fort i det Uendelige.
O! strøb da Konfuser! strøb kan du,
Hvothen din Genius dig leder!
Du stræber ikke for et stjælt Nu,
Du virker — gjennem Evigheder.
Sels naar dit Navn er længst forglemt,
Dg naar dit Bærf ei meer paa Jorden findes,
Din Gudsdomsgift er troelig glemmt,
Dg blasfer der, hvor du ei mere mindes.
Dg andre Mærker skal fremstaae,
Med store Glimt af det Gudsdommelige,
Dg større Værter skal — forgaae,
At større — fødes kan i Konfuser sigge.
